Kedves Testvérek!

A mai evangéliumban két közösség találkozik. A tanítványok közössége és a leprások közössége. Ez utóbbi gyakorlatilag széthullik a történet alatt – a tanítványoké is sokat fog változni még az evangélium során. És sokat változott, mire elért hozzánk, most itt lévő tanítványokhoz.

Nemrég olvastam Máté testvér jóvoltából egy érdekes idézetet. A szerző ismeretlen, Patsch Ferenc jezsuita atya hozza egy könyvében: *A kereszténység Palesztinából a testvériség mozgalmaként indult; Görögországban filozófiává vált; Itáliában intézmény lett belőle; amint meghódította Európát, kultúrává alakult; s mire átkerült Amerikába, vállalkozássá változott.*

Ez a megfigyelés és az evangéliumi történet rámutat arra, hogy minden közösség annyira maradandó, amennyire Krisztushoz kötődik. A leprásokból és a tanítványokból is csak azok maradtak meg Jézus közelében, akik személyesen kötődtek hozzá.

Nézzük most rá a saját közösségeinkre! Mit tanulhatunk a mai történetben szereplő csoportoktól, abból ahogy változnak, ahogy minket a Jézus melletti kitartásra, a hozzá kapcsolódásra figyelmeztetnek.

A legelső közösségünk – ez igazából meg sem jelenik a mai részben, csak a hiányát érzékeljük, az a család. Jézus családjáról is olvasunk, több tanítványéról, és a tíz leprás is jó eséllyel családban élt valamikor. A családot nem mi választjuk. Nagyon tartós lehet, de könnyen jöhet olyan helyzet, ami ezt felülírja. Jézus többször is tanít arról, hogy ha választ elé állítja az embert a családja, ha választani kell Isten és a család között, akkor egyértelműen Istent kell választanunk. De nem családellenes a mi kereszténységünk, nem a család elutasítása a célunk, hanem a család megszentelése. Így történhet meg az, hogy Mária, akivel nem megy haza a fiatal Jézus a Templomból, végül a feltámadás után együtt imádkozik a tanítványokkal.

Tehát az első közösségünk a család: a szüleink, felmenőink köré szerveződő közösség.

A közösség második szintje, amikor valami esemény, foglalatosság, isteni hívás vagy ajándék gyűjt egybe minket, a horgászegyesülettől az egyházig, a kertbarátok körétől a kórusig. Van, hogy ezt magunk választjuk, örömmel tesszük, és van, hogy akaratunk ellenére kerülünk ilyen helyzetbe, mint például a tíz leprás. Ezek a közösségek valamilyen szinten kivonnak minket a családunkból. Amikor a társainkkal vagyunk, akkor nem vagyunk a családunkkal, vagy, ha a családunk is velünk tart a közösségi alkalmakra, akkor sem úgy vagyunk velük, mint otthon. Egy viccben két ember horgászik. Elmegy mögöttük egy gyászmenet. Az egyik megemeli a kalapját. *Szép magától ez a részvét,* mondja a társa. *Hát tudja,* feleli a másik, *harminc évig mégis csak a feleségem volt.*

Erősebbek lehetnek tehát ezek a közösségek, mint a család, de mégis végesek. Ahogy a körülmények változnak, már nem tartozunk oda. Elmúlik a lepra – és már nincs is együtt a tíz leprás. Megsérül az élsportoló, és már nem tagja a válogatottnak.

Tartósabbnak tűnik az Egyház – de ne felejtsük el a kezdő idézetet. Ott van a kísértés, hogy az Egyházat kultúrközegnek, szociális intézménynek, baráti társaságnak tekintsük és így használjuk. Egyáltalán nem baj, ha az Egyház végez ilyen tevékenységeket. Isten ajándéka, ha jól tudjuk magunkat érezni, ha segíteni tudunk a rászorulókon, ha barátokra találunk a gyülekezetben. De ezeket a dolgokat meg tudja adni a könyvtár, a Vöröskereszt, a színház, a nyugdíjasklub is. Az Egyház feladata az, hogy az ajándékokon keresztül az ajándékozóra mutasson. A tíz leprásból kilenc megállt az ajándéknál. Akik egyházi iskolába jártak, élvezték annak a jótéteményeit, a magasabb szintű oktatást, a figyelmet, szeretetet, de nem maradnak meg Istennél, ők is leragadnak egy kapott ajándéknál.

Felteszi nekünk a kérdést az Ige: *Barátom, miért jöttél?* Hajlandó vagy-e az Ajándékozóval találkozni? Mert Istenünk ajándékozó Isten, aki közösséget, biztonságot, kultúrát, művészetet, egészséget **is** ajándékoz nekünk – de mindenekelőtt Önmagát adja ajándékba. Hajlandó vagy-e őt keresni és meglátni minden más ajándék mögött? És hajlandó vagy-e úgy jelen lenni a közösségeidben, mint ez a leprás, aki ajándékká vált a tanítványok számára? Hajlandó vagy-e életeddel, hálával Krisztusra mutató jellé válni a közösségeid számára? Erre segítsen minket a Szentlélek Isten, ámen.